

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA HYDE PARK ȘI ALȚII c. MOLDOVEI (Nr.3)

(Cererea nr.45095/06)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

31 martie 2009

DEFINITIVĂ
la 30 iunie 2009
potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție

Poate fi obiectul revizuirii editoriale, inclusiv în ce privește traducerea.

În cauza Hyde Park și alții c. Moldovei (Nr.3),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a IV-a), statuînd într-o cameră compusă din:

Nicola Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ledi Bianku,

Mihai Poalelungi, *judecători*,

și Lawrence Early, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberînd în ședință închisă la 10 martie 2009,

Pronunță următoarea hotărîre, adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr.33482/06)¹ împotriva Republicii Moldova la Curtea Europeană a Drepturilor Omului potrivit articolului 34 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (“Convenția”), înaintată de către Hyde Park (organizație non-guvernamentală) și cinci cetățeni moldoveni, d-l Gheorghe Lupușoru, d-l Anatol Hristea-Stan, d-na Mariana Gălescu, d-na Alina Didilică și d-l Oleg Brega („reclamanții”) la 25 august 2006. La 2 iunie 2008 organizația non-guvernamentală Hyde Park și-a încetat activitatea. Succesorul său, Hyde Park, organizație neînregistrată, a decis să înainteze cererea la Curte.

2. Reclamanții au fost reprezentați de către dl A.Postică, avocat ce își desfășoară activitatea în municipiul Chișinău și este membru al organizației non-guvernamentale Promo-Lex. Guvernul Republicii Moldova (“Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, d-l Vladimir Grosu.

3. În special, reclamanții au pretins că le-a fost încălcat dreptul la libertatea întrunirilor și la un proces echitabil.

4. La 8 aprilie 2008, Președintele Secțiunii a IV-a a decis să notifice Guvernul cu privire la cerere. În temeiul dispozițiilor articolului 29 § 3 din Convenție, ea a decis să examineze fondul cererii simultan cu admisibilitatea acesteia.

¹ Nota traducătorului: În originalul Hotărîrii Curții Europene este specificat numărul cererii sus-nominalizat (nr.33482/06), care, în fapt, nu corespunde numărului cererii din titlul cauzei (nr.45095/06). A se avea în vedere ultimul număr corespunzător numărului cererii din titlul Hotărîrii.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. În timpul evenimentelor care au determinat depunerea cererii, Hyde Park (primul reclamant) a fost înregistrată la Ministerului Justiției ca organizație non-guvernamentală, pledînd, *inter alia*, pentru libertatea de exprimare și dreptul la întruniri pașnice. În 2007 membrii săi au decis să sisteze înregistrarea organizației din cauza pretinselor presiuni și intimidări din partea statului. În special, ei s-au plîns de: refuzul Ministerului Justiției de a înregistra amendamentele la statutul organizației, de blocarea contului bancar, arestarea aleatorie a membrilor săi, tentativa de a sista activitatea ziarului. Mulți dintre liderii organizației au solicitat azil politic în țările occidentale. S-a decis ca organizația să-și continue activitatea sub aceeași denumire, dar fără a fi înregistrată de autoritățile statului. Aceștia au decis că noua organizație neînregistrată să devină succesoare a fostei organizații. După excluderea organizației din Registrul cu privire la organizațiile non-guvernamentale la 2 iunie 2008, activitățile Hyde Park se desfășurau ca și mai înainte în baza noului statut de asociere. Organizația continua să-și editeze ziarul, să dispună de pagina sa pe Internet, să organizeze proteste și demonstrații.

6. Ceilalți reclamanți sunt membri și susținători ai Hyde Park: Gheorghe Lupușoru, Anatol Hristea-Stan, Mariana Gălescu, Alina Didilică și d-l Oleg Brega, care s-au născut, respectiv, în 1969, 1953, 1982, 1978 și 1973 și locuiesc, respectiv, în Chișinău, Chișinău, Chișinău, Cazangic și Popeni.

7. La 10 februarie 2006 Hyde Park a solicitat Consiliului Municipal Chișinău să autorizeze, la 25 februarie 2006, organizarea unei întruniri pașnice în fața clădirii Parlamentului pentru a protesta împotriva „non-transparenței” modului de organizare al concursului Eurovision în Moldova.

8. La 21 februarie 2006 Consiliul Municipal a respins cererea motivînd că: „Parlamentul nu este responsabil de organizarea concursului Eurovision, care a avut loc în Ucraina și protestul era nemotivat, deoarece făcea referință la evenimente ce au avut deja loc”.

9. La 22 februarie 2006 primul reclamant a contestat refuzul autorităților în instanța de judecată, susținînd, *inter alia*, că a fost ilegal și contrar Articolului 10 din Convenție. De asemenea, a solicitat examinarea de urgență a cauzei.

10. În timpul proceselor judiciare Consiliul Municipal a invocat două teme noi în legătură cu respingerea cererii Hyde Park cu privire la organizarea demonstrațiilor și anume că membrii Hyde Park nu au participat la concursul Eurovision și această problemă a fost deja discutată în Parlament. La 24 februarie Curtea de Apel Chișinău a respins acțiunea reclamanților constatînd că Consiliul Municipal a respins legal cererea reclamanților, susținînd temeiurile invocate de acesta. În afară de aceasta, instanța a invocat un nou temei în favoarea deciziei Consiliul Municipal de

a nu autoriza protestele, și anume că în cererea de autorizare, nu a indicat corect obiectivul protestelor. În special, a menționat că protestul urma să fie organizat împotriva modului în care a fost organizat concursul. Ulterior, în timpul procesului, a menționat că intenția a fost de a protesta împotriva modului non-transparent în care a avut loc televotingul în Moldova.

11. Hyde Park a atacat repetat și a susținut că această hotărîre a încălcat dreptul membrilor săi de a desfășura întruniri în locuri publice, ceea ce contravine Articolelor 10 și 11 din Convenție.

12. La 28 iunie 2006 Curtea Supremă de Justiție, reieșind din prevederile legale, a respins recursul primului reclamant.

II. DREPT INTERN PERTINENT

13. Legea cu privire organizarea și desfășurarea întrunirilor din 21 iunie 2005 prevede:

Articolul 6

(1) Întrunirile trebuie să se desfășoare în mod pașnic, fără nici un fel de arme, fiind asigurată protecția participanților și a mediului înconjurător, fără să împiedice folosirea normală a drumurilor publice, circulația rutieră, funcționarea unităților economice, fără a degenera în acțiuni violente care ar pune în primejdie ordinea publică, integritatea corporală și viața persoanelor, bunurile lor.

Articolul 7

Se sistează întrunirile la care se constată fapte sau acțiuni de:

- a) contestare sau defăimare a statului și poporului;
- b) îndemn la război de agresiune, la ură națională, rasială sau religioasă;
- c) incitare la discriminare, la separatism teritorial, la violență publică;
- d) atentare la regimul constituțional.

Articolul 8

(1) Întrunirile se pot desfășura în piețe, străzi, parcuri, scuaruri și în alte locuri publice din municipii, orașe, comune, sate, precum și în localuri publice.

(2) Nu se admite desfășurarea întrunirilor în localurile autorităților publice, autorităților administrației publice locale, procuraturii, instanțelor judecătorești, în unități economice cu regim special de securitate a muncii sau cu pază armată.

(3) Sînt interzise întrunirile:

a) la o distanță mai mică de 50 de metri de sediul Parlamentului, reședința Președintelui Republicii Moldova, de sediul Guvernului, Curții Constituționale, Curții Supreme de Justiție;

b) la o distanță mai mică de 25 de metri de sediul organelor administrației publice centrale de specialitate, autorităților administrației publice locale, instanțelor judecătorești, procuraturii, poliției, instituțiilor penitenciare și de reabilitare socială, unităților și obiectivelor militare, de gări, aeroporturi, spitale, unități economice cu instalații, utilaje sau mașini avînd un grad ridicat de pericol în exploatare, instituții diplomatice.

(4) Accesul liber în sediul organelor și instituțiilor enumerate la alin.(3) este garantat.

(5) Autoritățile administrației publice locale, cu acordul organizatorilor întrunirilor, pot stabili pentru întruniri în locuri sau localuri permanente, după caz.

Articolul 11

(1) Organizatorul întrunirii va depune la primărie, cel mai târziu cu 15 zile înainte de data întrunirii, o declarație prealabilă, al cărui model este expus în anexă, ce face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Declarația prealabilă trebuie să indice:

- a) denumirea organizatorului întrunirii, scopul întrunirii;
- b) data, ora la care începe întrunirea și ora la care se încheie;
- c) locul întrunirii, traseele spre el și de la el;
- d) forma desfășurării întrunirii;
- e) numărul aproximativ de participanți;
- f) persoanele împuternicite să asigure buna desfășurare a întrunirii și să răspundă de ea;
- g) serviciile pe care organizatorul întrunirii le solicită primăriei.

(3) Primăria, în cazuri justificate, poate să modifice, cu acordul organizatorului întrunirii, unele elemente din declarația prealabilă.

Articolul 12

(1) Declarația prealabilă se examinează de primăria orașului(municipiului), satului(comunei) cel mai târziu cu 5 zile înainte de data întrunirii.

(2) Primăria, în cadrul examinării declarației prealabile în ședință ordinară sau extraordinară, discută forma, timpul, locul și alte condiții de desfășurare a întrunirii și ia decizia respectivă.

(6) Primăria poate interzice întrunirea numai în cazul în care consultă organul de poliție și deține probe convingătoare că la întrunire vor fi încălcate condițiile art.6 și art.7 cu consecințe grave pentru societate.

Articolul 14

(1) Decizia privind refuzul eliberării autorizației trebuie să fie argumentată și prezentată în scris. În ea se indică din ce motive s-a decis refuzul eliberării autorizației...

Articolul 15

(1) Organizatorul întrunirii poate reclama în instanța de contencios administrativ competentă refuzul eliberării autorizației.

ÎN DREPT

14. Reclamanții s-au plîns că procedurile judiciare nu au fost echitabile, în sensul Articolului 6 § 1 din Convenție, deoarece instanțele nu

au motivat suficient și relevant hotărârile sale. Partea relevantă a articolului 6 § 1 din Convenție prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî, fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

15. Reclamanții, de asemenea, se plîng de faptul că refuzul de a le autoriza protestele a dus la încălcarea dreptului la libertatea întrunirilor pașnice, garantat de către articolul 11 din Convenție, care prevede:

“1. Orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire pașnică și la libertatea de asociere, inclusiv dreptul de a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.

2. Exercițarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei ori pentru protecția drepturilor și libertăților altora. Prezentul articol nu interzice ca restrângeri legale să fie impuse exercitării acestor drepturi de către membrii forțelor armate, ai poliției sau ai administrației de stat.”

I. ADMISIBILITATEA

16. Curtea constată că după depunerea prezentei cereri, Hyde Park a suferit transformări, încetînd să existe ca organizație non-guvernamentală înregistrată și a reapărut ca organizație neînregistrată (a se vedea paragraful 1 *supra*). Nu s-a contestat faptul că noul Hyde Park este în drept de a depune cerere și Curtea nu atestă nici un motiv de a dispune altfel (a se vedea, *mutatis mutandis*, *David v. Moldova*, nr.41578/05, § 28, 27 noiembrie 2007). Mai mult, Curtea consideră că capacitatea Hyde Park de a continua procesul nu este afectată de faptul că nu este înregistrată (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Creștinii împotriva fascismului și rasismului v. Regatul Unit al Marii Britanii*, nr. 8440/78, Decizia Comisiei din 16 iulie 1980, Decizii și rapoarte 21, p.138).

17. Curtea consideră că prezenta cerere ridică probleme de drept și de fapt destul de serioase, încît determinarea acestora depinde de examinarea fondului și nu a stabilit nici un temei pentru declararea acesteia ca inadmisibilă. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 din Convenție (a se vedea paragraful 4 *supra*), Curtea va examina imediat fondul cauzei.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 11 DIN CONVENȚIE

18. Reclamanții au susținut că ingerința în dreptul lor la libertatea întrunirilor nu a fost prevăzută de lege, deoarece temeiul invocat de către Consiliul Municipal nu era compatibil cu prevederile art.12(6) din Legea cu

privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor. Cu atât mai mult, ingerința nu a urmărit un scop legitim și nu era necesară într-o societate democratică.

19. Guvernul a admis că a existat o ingerință în dreptul reclamanților, garantat de către Articolul 11 din Convenție. Totuși, o asemenea ingerință era prevăzută de lege, și anume de Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, a urmărit un scop legitim, fiind necesară într-o societate democratică.

20. Părțile susțin în comun și Curtea este de acord că decizia de a respinge cererea Hyde Park cu privire la organizarea protestelor din 25 februarie 2006 implică „o interferență din partea autorităților publice” în dreptul reclamanților la libertatea întrunirilor prevăzut de paragraful 1 din Articolul 11 din Convenție. O astfel de ingerință implică o încălcare a Articolului 11 din Convenție dacă nu este prevăzută de lege, nu urmărește un interes sau scopuri legitime în conformitate cu paragraful 2 al Articolului 11 din Convenție și dacă nu este „necesară într-o societate democratică” pentru a urmări acel interes sau scopuri.

21. În măsura în care se invocă legalitatea ingerinței, Curtea constată că potrivit art.14 al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor Consiliul Municipal era obligat să motiveze în scris respingerea cererii Hyde Park cu privire la desfășurarea întrunirilor, ceea ce s-a efectuat prin decizia din 21 februarie 2006 (a se vedea paragraful 8 *supra*). Potrivit art.12(6) din Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, o cerere ar putea fi respinsă doar dacă Consiliul Municipal ar deține probe că prevederile art.6 și 7 din Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor ar putea fi încălcate cu grave consecințe pentru societate. Consiliul Municipal nu a invocat nici un temei prevăzut de art.6 și 7 din Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, ceea ce constituie un temei suficient pentru a concluziona că măsurile respective nu au fost „prevăzute de lege”. Totuși, în speță, Curtea consideră că respectarea legii este indisolubil legată de întrebarea dacă o ingerință era „necesară într-o societate democratică”. Prin urmare, Curtea va examina această problemă în cele ce urmează (a se vedea *Partidul Popular Creștin Democrat v. Moldova*, nr. 28793/02, §53, ECHR 2006-II).

22. Părțile, de asemenea, nu au fost de acord cu privire la faptul că ingerința a urmărit un scop legitim. Curtea din motivele prezentate mai jos, nu consideră necesar de a se expune cu privire la acest capăt. (a se vedea *Partidul Popular Creștin Democrat v. Moldova*, §53, citat mai sus).

23. În măsura în care se invocă proporționalitatea ingerinței, Curtea reamintește că de multe ori a declarat, în hotărârile sale, că nu doar democrația constituie o trăsătură fundamentală a ordinii publice Europene, ci însăși Convenția a fost concepută pentru a promova și menține idealurile și valorile unei societăți democratice. Democrația, a subliniat Curtea, este unicul model politic prevăzut în Convenție și unicul compatibil cu aceasta. Potrivit paragrafului 2 al Articolului 11 din Convenție, cum și a articolelor 8, 9, 10 din Convenție, singura necesitate capabilă să justifice o ingerință în oricare din drepturile consacrate în aceste articole este cea care poate

pretinde că a rezultat dintr-o „societate democratică” (a se vedea *Refah Partisi (Bunăstarea Partidului) și alții v. Turcia* (GC), nr.41340/98, 41342/98, 41343/98 și 41344/98, §§ 86-89, ECHR 2003-II și *Partidul Popular Creștin Democrat v. Moldova*, a se vedea *supra*).

24. Referindu-se la particularitățile unei „societăți democratice”, Curtea acordă o importanță deosebită pluralismului, toleranței și liberalismului. În acest context, Curtea a susținut că deși interesele individuale, după caz, trebuie să fie subordonate celor de grup, dar democrația nu înseamnă, pur și simplu, că întotdeauna punctele de vedere ale majorității urmează să prevaleze: este necesar să se realizeze un echilibru, care să asigure minorității un tratament echitabil și corect și să se evite orice abuz de poziție dominantă (a se vedea *Young, James and Webster v. Regatul Unit al Marii Britanii*, 13 august 1981, § 63, Seria A nr.44 și *Chassagnou și alții v. Franței* (GC), NR.25088/94, 28331/95 și 28443/95, § 112, ECHR, 1999-III).

25. Când se efectuează o examinare în virtutea Articolului 11 din Convenție, sarcina Curții nu este substituirea propriei opinii celei care vine din partea autorităților naționale competente, ci mai degrabă revizuirea în conformitate cu Articolul 11 din Convenție a deciziei adoptate în timpul exercitării atribuțiilor. Aceasta nu înseamnă că ea trebuie să se limiteze la stabilirea dacă statul reclamat și-a exercitat atribuțiile într-un mod corespunzător, atent și cu bună credință, Curtea trebuie să se privească ingerința pretinsă în lumina cazului luat în întregime și să determine dacă aceasta a fost „proporțională cu scopul urmărit” și dacă motivele invocate de către autorități, în vederea justificării acțiunilor sale, sunt „relevante și suficiente”. În acest sens, Curtea trebuie să se convingă dacă autoritățile naționale au aplicat standardele conforme cu principiile încorporate în Articolul 11 din Convenție și, cu atât mai mult, dacă și-au întemeiat decizia pe o evaluare acceptabilă a faptelor relevante (a se vedea *Partidul Comuniștilor Uniți și alții v. Turcia*, 30 ianuarie 1998, § 47, *Culegere a Hotărârilor și Deciziilor 1998-I*).

26. Revenind la circumstanțele speței în cauză, Curtea observă că în respingerea cererii Hyde Park cu privire la desfășurarea acțiunilor de protest planificate pentru 25 februarie 2006, Consiliul Municipal s-a bazat pe motive care nu erau prevăzute de art.6 și 7 al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, care în art.6 și 7. Potrivit deciziei Consiliul Municipal, „Parlamentul nu era responsabil de organizarea concursului Eurovision, care s-a desfășurat în Ucraina, și protestul era neîntemeiat întrucât făcea referință la evenimente care au avut deja loc”. Astfel de temeuri nu pot fi considerate compatibile cu prevederile Articolului 11 din Convenție. Nu a existat nici un indiciu că organizatorii intenționau să tulbure ordinea publică sau să instige o confruntare cu autoritățile. Mai degrabă, intenția lor a fost să organizeze acțiuni de protest cu privire la concursul Eurovision și modul în care autoritățile au organizat televotingul în Moldova. Curtea consideră inacceptabil, din punct de vedere al Articolului 11 din Convenție, ca o interferență în dreptul la întrunire să fi

pasibilă de a fi justificată în baza propriei viziuni a autorităților cu privire la temeiurile unui anumit protest. Curtea nu poate decât să concluzioneze că refuzul Consiliului Municipal de a autoriza protestul nu corespunde unui interes social imperios.

27. Este adevărat, că în timpul proceselor judiciare ulterioare instanțele au constatat noi temeiuri de respingere a cererii Hyde Park cu privire la desfășurarea acțiunilor de protest. Totuși, art.11 și 12 al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor acordă autorităților locale competență exclusivă în ceea ce privește autorizarea sau nu a întrunirilor. Legea nu prevede, iar Guvernul nu susține contrariul, că și alte autorități ale statului, precum instanțele de judecată, sunt în drept, în virtutea Legii cu privire la organizarea sau desfășurarea întrunirilor, de a exercita această competență din nume propriu sau în interesul autorităților locale. Cu atât mai mult, Curtea nu poate să nu menționeze că motivațiile din hotărârile instanțelor de judecată au fost invocate după mult timp de la data planificată pentru proteste. Din acest motiv, Curtea consideră că procesul judiciar derulat după emiterea deciziei Consiliului Municipal referitor la respingerea cererii Hyde Park cu privire la desfășurarea întrunirilor, și motivele invocate de către instanțele de judecată în vederea menținerii deciziei respective, urmează a fi desconsiderate.

28. Luând în considerație circumstanțele sus-menționate, Curtea concluzionează că ingerința nu corespunde unui interes social imperios și, prin urmare, nu era necesară într-o societate democratică. Respectiv, a avut loc o încălcare a Articolului 11 din Convenție.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

29. Reclamantii, de asemenea, pretind o violare a art.6 § 1 din Convenție, susținând că procesul nu a fost echitabil, deoarece instanțele naționale nu au pronunțat o hotărîre întemeiată. Deoarece această plîngere nu ridică o întrebare distinctă de cea examinată mai sus în virtutea Articolului 11 din Convenție, Curtea consideră că nu este necesar de a o examina separat.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

30. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudicii

31. Reclamantii au pretins 4,000 EUR pentru Hyde Park și 500 EUR pentru fiecare reclamant persoană fizică pentru compensarea prejudiciului moral.

32. Guvernul nu a fost de acord și a susținut că suma pretinsă este excesivă și nejustificată.

33. Curtea acordă 3,000 EUR Hyde Park. Recompensa dispusă în numele Hyde Park urmează a fi achitată reprezentantului reclamantului, d-l A.Postică, care urmează a fi deținută și gestionată în numele Hyde Park. În ceea ce privește pretențiile reclamanților ca persoane fizice, Curtea consideră că acestea nu sunt justificate și prin urmare urmează a fi respinse.

B. Costuri și cheltuieli

34. Reclamanții, de asemenea, au pretins 1,300 EUR pentru costuri și cheltuieli suportate în fața Curții.

35. Guvernul a contestat suma pretinsă și a susținut că este excesivă.

36. Curtea acordă 1,000 EUR pentru costuri și cheltuieli. Această sumă urmează a fi plătită reprezentantului reclamantului, d-l A.Postică.

D. Penalitățile

37. Curtea consideră potrivit să fie calculată o dobândă în baza ratei minime a dobânzii de împrumut a Băncii Centrale Europene, la care să se adauge trei procente.

DIN ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Susține* că a avut loc o încălcare a articolului 11 din Convenție;
3. *Susține* că nu este necesară examinarea separată a plîngerii în temeiul articolului 6 din Convenție;
4. *Susține*
 - (a) că statul reclamat urmează să achite Hyde Park, în decurs de trei luni de la data la care hotărîrea va deveni definitivă potrivit Articolului 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care urmează a fi convertite în valuta națională a statului reclamat la rata aplicabilă la data achitării:
 - (i) 3,000 EUR (trei mii euro) cu titlu de prejudiciu moral, să fie achitați reprezentantului reclamantului, d-l A.Postică, pentru a fi deținuți și gestionați în interesele Hyde Park;
 - (ii) 1,000 (una mie euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, care să fie achitate reprezentantului Hyde Park, d-l A.Postică.
 - (iii) orice taxă care poate fi impusă în legătură cu sumele de mai sus.
 - (b) că din momentul expirării termenului menționat de trei luni pînă la achitarea efectivă a sumei respective, statul reclamat va achita o dobîndă egală cu rata minimă a dobânzii de împrumut a Băncii Centrale Europene, plus trei procente;
5. *Respinge* restul plîngerii reclamanților de satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 31 martie 2009, potrivit articolului 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Lawrence Early,
Grefier Adjunct

Nicolas Bratza,
Președinte